

Trikolora (17.11.2015)

Že prý je to nevhodné, hloupé, zpozdilé a kdoví ještě jaké, zabarvit si fotku na facebooku. Že i Francie může za nynější situaci ve světě, a že kdyby to facebook nenabízel, nikdo by si profilovou fotku neměnil.

To je pravda, většina lidí ne, já tedy určitě, protože to neumím. Ale nabídla se mi možnost a já jsem ji přijala. Kvůli tomu, co pro mě osobně znamená Francie, kvůli lidské svobodě a hlavně kvůli těm lidem, kvůli tolika mrtvým a kvůli tolika bojujícím o život. Kvůli tolika lidem, kteří budou navždy zjizveni na nejen na těle, ale také na duši.

Chci mít tu trikoloru na profilu celý týden; ostatně, barvy jsou stejné jako naše, tak tím, tak nějak sama pro sebe, zabiju dvě mouchy jednou ranou. Co na tom, že česká trikolora má barvy jinak seřazené. Komu to tehdy vadilo? Nikomu, každý byl rád, že nějakou trikoloru vůbec sehnal, že ji mohl nést na ulici viditelně připnutou – a to byl docela kumšt, protože tehdy byla velká zima a klopy měli lidé zakryté šálami.

Tak tedy máš někde na bundě trikoloru a očima sleduješ kolemjdoucí, aha, tak tamten pán ji má taky a co víc, dokonce přizvedne náznakově klobouk a se srdečným úsměvem malinko skloní

hlavu. A tamta udýchaná paní s taškami si je zrovna odkládá na zem, aby si trikoloru připevnila na jiné místo, protože jí přes rameno stále sklouzává řemen od kabelky a stužku jí vytrhává. A samozřejmě trikolory mají študáci, plné ruce letáků, s tvářemi hořícími zimou a posláním.

Ano, byla zima, tak jak je teď neobvyklé teplo, tak tehdy byla na listopad neobvyklá zima. Mrzlo, mám v paměti i sních, ale který den to bylo, to už nevím. Střídali jsme se doma, vždycky jeden z nás zůstal u dětí a ten druhý jel na Václavák. Na nohou oteplováky, silné šály a co nejteplejší boty. Ustáli jsme to kupodivu bez nachlazení, stejně jako většina studentů, kteří drželi hlídku u Koně a kterým lidé nosili tolik horkého čaje, vitamínů a ovoce, že by to stačilo pro všechny školy v okolí.

Teď je tedy zase čas na trikoloru. Jedno, jestli francouzskou nebo českou. Obě jsou teď správné, zdá se mi.

Nepůjdu dnes zapálit svíčku do Mikulandské. Nechodím tam už řadu let, od té doby, co se ze zapalování svíček na pietním místě stala politická soutěž. Nepůjdu ani nikam jinam, na žádnou demonstraci. Protože nikdo nemluví tak úplně za mě. A taky protože.

Zapaluju svíčku doma. Za to, abych ještě někdy zažila ten pocit svobody a hrdosti, jaký jsem měla tehdy z toho malého kousku stuhy. Aby ten pocit mohly zažívat i mé děti a má vnoučata.

Zapaluju svíčku za zdravý rozum a za to, abychom dokázali ochránit svou identitu a přitom dokázali uchovat i poselství, které prý barvy trikolory přinášejí.

Bílá prý symbolizuje čistotu, červená krev prolitou vlastenci za svobodu vlasti a modrá barva bezmračnou oblohu.

Zapaluju svíčku a doufám, že bezmračnou oblohu se nám podaří uchovat nejen nad námi, ale i nad celým světem.

{fshare}